

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5005 ภายใน 5666
โทรศัพท์/โทรสาร 0-2258-0311

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันอังคารที่ 1 เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2550 หน้า 27

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ค่าเล่าเรียนมหาวิทยาลัยแพง : อะไรคือความจริง

โดย มติชน วัน อังคาร ที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2550 02:02 น.

โดย บุญเจริญ ศิริเนาวกุล สำนักงานคณะกรรมการการ
อุดมศึกษา

เหตุผลหนึ่งของการคัดค้านเรื่องมหาวิทยาลัยในกำกับ คือเรื่อง
การขึ้นค่าเล่าเรียน ค่าคัดค้านนี้เป็นสิ่งที่หลายคนรับฟัง และ
อนุมานว่าน่าจะเป็นจริง เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้จึงขอ
นำผลการศึกษาของสถาบันคลังสมองของชาติ ในเรื่อง

ค่าใช้จ่ายของนักศึกษาปี พ.ศ.2544 และ 2545 ในสาขาหลักของมหาวิทยาลัยของรัฐ 24 แห่งที่
จำกัดจำนวนการรับนักศึกษา แสดงให้เห็นว่าสาขาวิชาบางสาขานักศึกษาแบกรับค่าใช้จ่ายน้อยมาก
เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายจริง เช่น สาขาแพทยศาสตร์ นักศึกษาเสียค่าใช้จ่าย เพียง 1-5% ของ
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยทั้งหมดประมาณ 1.5 บาทต่อคนต่อปี นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ เสียค่าใช้จ่าย
ประมาณ 7-32% จากค่าใช้จ่ายเฉลี่ยประมาณ 8 หมื่นบาทต่อคนต่อปี สาขานิติศาสตร์นักศึกษาเสีย
ค่าใช้จ่ายเพียง 13-28% ของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยทั้งหมดที่ประมาณ 6 หมื่นบาทต่อคนต่อปี

ทำให้งบประมาณที่รัฐสงมาให้กับมหาวิทยาลัยเกือบทั้งหมดเป็นเรื่องของการจัดการด้านการเรียน
การสอน ไม่สามารถนำไปทำอย่างอื่น เช่น การพัฒนามหาวิทยาลัย การวิจัย และการพัฒนาบุคลากร
ได้มากนัก เพราะข้อจำกัดของงบประมาณ

ความสำคัญของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ที่ตัวเลข แต่อยู่ที่สมควรหรือไม่ที่รัฐจะต้องมาจ่ายค่าเล่าเรียนของ
นักศึกษาที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยรัฐในจำนวนที่มากกว่าที่นักศึกษาจะต้องจ่ายเอง โดยงบประมาณ
ของรัฐก็คือภาษีจากคน 65 ล้านคน มาจ่ายให้กับคนจำนวนแสนกว่าคน และในบางครั้งมหาวิทยาลัย
ก็ต้องมีส่วนร่วมในการจ่ายค่าเล่าเรียนของนักศึกษาเหล่านี้ด้วย จากเงินที่มหาวิทยาลัยได้จาก
โครงการวิจัยพัฒนา และการเป็นที่ปรึกษา

ความคิดเห็นในเรื่องนี้ยังเป็นเรื่องที่ถูกถกเถียงกันมาก มีความเห็นของบุคคลบางกลุ่มที่น่าสนใจดังนี้

การอุดมศึกษาเป็นทั้งสินค้าที่ทรงคุณค่า และสินค้าสาธารณะ ที่มีความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อ
สังคม เป็นสิ่งที่มิใช่คนต้องการแสวงหา ทำให้สามารถใช้กลไกตลาดได้ โดยที่รัฐไม่จำเป็นต้องเป็นผู้
ให้บริการอุดมศึกษาทั้งหมด หรือแม้แต่จัดให้เป็นส่วนหลัก เพราะอุดมศึกษาก่อให้เกิดประโยชน์ต่อ
บุคคล ทั้งต่อผู้เรียนและผู้รับใช้ผู้เรียน ไม่น้อยกว่าประโยชน์ต่อสังคมและสาธารณะ ดังนั้น ในบรรดาผู้มี
ส่วนได้เสีย แต่ละภาคส่วน จึงควรรับภาระ ตามสัดส่วนกับประโยชน์ที่ได้

ความคิดเห็นดังกล่าวมีประเด็นที่น่าคิดว่า การอุดมศึกษาก่อให้เกิดประโยชน์ต่อบุคคลมากกว่า
ประโยชน์ต่อสังคมและสาธารณะ รัฐบาลไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นผู้รับภาระในการให้บริการแต่ผู้เดียว
นั้น จริงหรือไม่...??

ถ้าพิจารณาในแง่ของบุคคลที่เข้ารับการศึกษามหาวิทยาลัยในอุดมศึกษา เทียบกับบุคคลที่ไม่ได้เข้าศึกษา
อุดมศึกษานั้น เรื่องดังกล่าวอาจจะเป็นจริง เพราะภาษีที่รัฐนำไปอุดหนุนให้กับผู้ที่ศึกษาอยู่ใน

อุดมศึกษาของรัฐ ก็คือภาษีของผู้ที่ไม่ได้เข้าศึกษาในอุดมศึกษาด้วยอีก 60 ล้านคน หรือของคนเกือบทั้งประเทศ

ถ้าเปรียบเทียบกับผู้ศึกษาในอุดมศึกษาของรัฐ กับเอกชน ยังสามารถตั้งคำถามได้ว่า ทำไมต้องนำภาษีของประชาชนไปอุดหนุนผู้ที่เรียนอุดมศึกษาของรัฐเท่านั้น ทั้งที่นักศึกษาที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนต้องจ่ายค่าเล่าเรียนด้วยตนเองทั้งหมด ดังนั้น ผู้ที่เรียนอุดมศึกษาของรัฐคือผู้ที่ได้ประโยชน์ในแง่บุคคล มากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และผู้ที่ศึกษาในอุดมศึกษาเอกชน

ในขณะที่มีการโต้แย้งว่าอุดมศึกษาเดิมเคยเป็นการศึกษาของผู้คนส่วนน้อยในสังคมที่มีโอกาสสูงกว่าคนอื่น เพราะสัดส่วนของผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในอุดมศึกษาในอดีตนั้น ต่ำกว่าจำนวนนักศึกษาที่ต้องการเข้าเรียนมาก ในขณะที่ปัจจุบันอุดมศึกษากลายเป็นการศึกษาของมวลชน ใครอยากเรียนได้เรียน จำนวนที่นั่งของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้งหมดรวมกันมีมากกว่าจำนวนนักศึกษาที่ต้องการเข้าเรียน แต่คำอธิบายนี้ก็ยังไม่ได้ตอบคำถามที่ว่า นักศึกษาอยากเรียนที่ไหนก็ได้เรียนที่นั่น เนื่องจากการสนับสนุนเงินงบประมาณให้กับมหาวิทยาลัยนั้นต่างกันมาก จนทำให้ระดับของคุณภาพของมหาวิทยาลัยนั้นต่างกันมากเช่นกัน ดังนั้น มหาวิทยาลัยของรัฐบางส่วนก็ยังคงเป็นสถานที่ศึกษาของชนชั้นที่มีโอกาสในสังคมมากกว่าคนอื่นอยู่ดี

นอกจากนั้นแล้ว ยังมีความเห็นแย้งอื่นที่ว่าการศึกษาคือแหล่งสะสมและแหล่งสร้างฐานทางปัญญาของสังคม เป็นสถานที่สำหรับพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในประเทศ ประโยชน์ของการจัดการอุดมศึกษาจะตกอยู่ที่สังคมและสาธารณะ ประเทศจะเจริญและพัฒนาไปได้ต้องอาศัยการศึกษาเป็นจักรกลสำคัญ ดังตัวอย่างของประเทศที่พัฒนาได้เร็ว เช่น เกาหลีใต้ สิงคโปร์ และมาเลเซีย เป็นต้น ที่ทุ่มงบประมาณทางการศึกษาจำนวนมาก

ดังนั้น ปัจจัยของการพัฒนาอุดมศึกษาจึงอยู่ที่ว่า การทำอุดมศึกษาให้ดีจะต้องมีการลงทุนในระดับที่สามารถสร้างคุณภาพได้ และการสร้างความเป็นธรรมให้กับกระบวนการจัดสรรงบประมาณที่มาจากภาษีอากรของประชาชนทั่วประเทศ สองสิ่งนี้จะต้องมีความสมดุลกัน

ไม่ใช่การเรียกร้องการศึกษาที่ดีแต่ถูก สำหรับค่าใช้จ่ายการศึกษาที่สูง

หน้า 27